

Jedinečnost

Běžně se mluví např.. o „jedinečných okolnostech“ (nebo podmínkách apod.); z toho je zjevné, že nejde o žádné sjednocení (o žádnou sjednocenost), které by bylo vlastní oněm okolnostem (nebo podmínkám atd.); míra jedinečnosti je vnější povahy, týká se něčeho dalšího, co není součástí ani složkou oněch okolností. Jedinečnost tedy spočívá v něčem takovém, jako je mimořádná příznivost (nebo nepříznivost) určité konstelace okolností, určité situace, a to znamená příznivost (nebo nepříznivost) pro někoho nebo pro něco, tedy v určité perspektivě, z určitého hlediska. A může to být jednak hledisko toho, kdo to zjišťuje a poměřuje, ale také z hlediska, které onen zjišťující a poměřující subjekt jakoby internalizuje, bere za své resp. vžívá se, vmýšlí se do něho (a pak toto hledisko jakýmsi zvláštním způsobem „objektivuje“ spolu s tím ohniskem či přímo subjektem, do jehož perspektivě se vžívá nebo vmýšlí.

(Písek, 061101-2.)